

10. Zjevení

„Šéfe, už sme skoro tři týdny na cestě. Doktorova nejdelší štreka, kterou letíme. A to nás bude ještě čekat cesta zpátky,“ mumlal úplně nasračky Pong, který přišel do velínu Kapky, kde byl Blázen, Karlos, Urgha a Kokot, jenž neopustil místo vedle Doktorova vaku.

„Musíme vědět, co náš Doktor vydrží a zvládne,“ odpověděl Blázen s velmi skelným zrakem, protože ubíral Karlosovi koks. Jak jinak kurva chcete přežít tři neděle v plechovce, která si to nějakou posranou červí dírou řítí kamsi dva a půl miliónu světelných let od vašeho domova? Bylo jasně vidět, že tohle není žádná pařba pro zábavu nebo z radosti nad objevováním nových světů a civilizací. To bylo prachobyčejný sjíždění kvůli zabití času. Jediní při normálních smyslech byli Kokot a Urgha, které v podstatě perník nic nedělal, takže ležela v roztaženém sedadle druhého pilota a hladila své tři bradavky.

„Už tě přestalo bavit virtuální porno a chceš si konečně zapíchat?“ zeptala se Ponga, který samozřejmě souhlasil a oba dva zmizeli.

„Kapitáne, je vám jasným, že takhle to už jde dva týdny? Za dvě hodiny přijde Urgha a za dalších šest zase znovu Pong a tohle kolečko pojedou znovu. Furt si myslíte, že to byl dobrej nápad dovést těm debilům zboží a školitele vaření? Neměli přiletět spíš k nám na zaškolení a předání zboží?“ řekl Karlos a nasál další lajnu.

„Karlosi, furt si myslím, že to byl dobrej nápad, protože nemáme klienty ze vzdálenějšího místa než je spirální galaxie v Andromedě. Jakože pár galaxií sme jich viděli, ale tahle je zatím nejvzdálenější a já si tam chci dát jointa,“ odpověděl nevrle Blázen, který již pár dnů pociťoval počínající ponorkovou nemoc, vůči které by měl sice být odolný, jenže jak se ukazovalo, vesmír fungoval trochu jinak. Podíval se po Kokotovi.

„Můj vůdce, vím na co se chcete zeptat. Ještě tři dny a jsme doufám na místě.“

„Jak doufáš?“ ulekl se Karlos.

„Takhle daleko Doktor ještě neletěl, tak uvidíme, jestli na poprvé trefí správnou planetární soustavu. Osobně se domnívám, že nikoli,“ vysvětlil Kokot své myšlenkové pochody.

„Dobře, dobře,“ odpověděl Karlos, který se moc neuklidnil a obavy ho pronásledovaly ještě další dny.

„Připravit na vystoupení z tunelu smrti,“ zahulákal Kapitán Blázen do mikrofonu, když ho Kokot upozornil, že jsou snad na správných souřadnicích.

„Tři! Dva! Jedna! Teď...!“ odpočítával a lodí houplo, když prošla horizontem událostí. Tři sekundy nato začala blikat všechna červená světla a rozeřval poplach.

„Můj vůdce, hlásím poškození trupu a probíhající prudkou dekompresi, pokouším se zastavit únik,“ zakřičel Kokot a dělal co mohl. Z některých lodních panelů vyšlehly plameny a z prasklých trubek se vyvalil dým a pára. Lodí to házelo a silové pole světélkovalo.

„Můj vůdce, úniky zastaveny, vynořili jsme se v poli velmi malých meteoritů letících rychlostí blízkou rychlosti světla a některé pronikly skrz silové pole v okamžiku průchodu horizontem. Hlásím rozsáhlé škody v zadní části, mám takové podezření, že jsme přišli o dveře nákladového prostoru a většinu přepravovaného zboží.“

„Cože kurva? A sme aspoň přibližně dobře na správném místě?“ vyjel prudce Blázen.

„Můj vůdce, nejsme. Naše pozice je o pět planetárních soustav mimo. Nejdřív musíme opustit tohle šílené místo a dostat Kapku do bezpečí.“

„Dělej jak musíš, ale hlavně vypni ten řev a zjisti, jestli je Pong v pořádku,“ odpověděl Blázen a začal balit další brko.

Houkání a blikání ustalo. Tím bylo jasné, že Kokot dostal Kapku pod kontrolu, vyvedl loď z roje mikrometeoritů, začal postupně hasit lokální požáry a zjišťovat detailní škody. Klimatizace vysála kouř z velitelského můstku a vyčistila vzduch.

„Můj vůdce, Pong s Urghou jsou v pořádku, ale budou muset chvíli zůstat v pokoji, protože v chodbě není atmosféra. Díra v nákladovém prostoru vysála všechno do poslední molekuly. Další problém jsou nějaké závady na pohonu, ale ty vyřeším sám. No a pak je tu poslední problém a taky ten největší.“

„Jakej kurva?“ zeptal se z novinek nervózní Kapitán.

„Někdo bude muset vyměnit a restartovat vnější panel ovládání senzorů. Ty senzory potřebujeme kvůli cestování jakýmkoliv naším pohonem. Bez nich jsme v háji.“

„To znamená kurva co?“ znovu vypadlo z Blázna.

„Můj vůdce, někdo musí vyjít ven a já to být nemůžu, protože mám spoustu práce ve strojně.“

„A kurva,“ řekl Blázen s Karlosem současně.

„Šéfe, Šéfe!“ ozvalo se reproduktoru.

„Co je Pongu?“ promluvil Kapitán.

„Šéfe, co se stalo? Nemůžeme se odsud dostat.“

„Pongu, my víme a poškodil nás roj velmi rychlých mikrometeoritů,“ odpověděl Kokot.

„Slyšíš, vydrž to tam ještě chvíli s Urghou, je potřeba opravit několik děr v trupu a musím ven vyměnit nějaký součástky,“ řekl Blázen.

„Šéfe, cože? Jak kurva ven? Ven půjdu já!“ zakřičel Pongův hlas.

„A jak by ses tam chtěl dostat, ty vole? Kapitán konec,“ vypnul Blázen vysílačku a rozhlédl se po bratřích v průseru. Dokázal si představit, jak je asi Pong nasranej a to mu ani neřekl, že přišli o veškerý náklad.

„Můj vůdce, běžte připravit skafandr, vyslal jsem automatické opravovací jednotky, aby zalátaly díry a teď musím jít řešit škody na pohonu. Jádro je nějaké přehřáté. Máte štěstí, že jsem s vámi, protože radiace a vakuum mě nezabije. Karlosi, dohlédni tady na přístroje.“

„Kokote, pomůžeš mi doufám s oblečením a kontrolou skafandru?“ zeptal se obezřetně Blázen a pořádně si ještě naposledy potáhl.

„Můj vůdce, samozřejmě. Navíc jsem vám do něj instaloval vaporizér rafinovaného hašišového oleje se speciálním desetigramovým zásobníkem, který by vám měl vydržet minimálně 24h.“

„Kokote, to zní dobře, deme na to,“ uklidnil Kapitán duši, natáhl lajnu koksu a šel s robotem zničenou chodbou k místnosti se dvěma skafandry a přechodovou komorou.

„Kokote, budeme ve spojení, žejo?“ zeptal se s menší obavou v hlasu Blázen, když už byl nasoukaný v ochranném obleku.

„Můj vůdce, to víte, že jo,“ Kokotův knírek předvedl vlnu a umělá ruka zavřela hledí. Kapitán Blázen ve svém obleku osaměl. Ticho však rychle přerušil hlas.

„Můj vůdce, tady je kufřík s náhradím a novým panelem. Zkuste ho neztratit, mám už jenom jednu náhradní sadu.“

Blázen přestal vnímat tlukot svého srdce a snažil trošku zklidnit nával klaustrofobie. Automatický systém ve skafandru detekoval zvýšený tep a nervozitu, takže vysunul nástavec vaporizéru a na kovovou plošku kápala malá kapka konopného extraktu. Blázen pozoroval jak látka začíná bublat a odpařovat, zavřel oči a zhluboka natáhl do plic kouř.

„Ty vole, Kokote, to je námrd,“ okomentoval sílu a kvalitu produktu, když se Kapitánovi přestal točit celý svět. Úplně cítil, že je připraven splnit úkol. Energie mu brněla celým tělem.

„Můj vůdce, projděte prosím do přechodové komory,“ požádal Kapitána Kokot a otevřel dveře. Blázen robotickým pohybem vstoupil a otočil celé tělo.

Viděl, kterak za ním Kokot zavřel dveře a potom boty aktivovaly magnetické podrážky.

„Můj vůdce ještě jedna věc. Nevypínejte boty, protože po otevření průchodu ven dojde k vypnutí umělé gravitace a všechno okolo vás začne poletovat. Pak pomalu projděte ven a jděte po trupu lodi až k místu výměny. Trasu uvidíte zobrazenou na displeji v hledí.“

Blázen znovu otočil tělo směrem k východu a Kokot otevřel dveře do volného vesmíru. Syčící zbylý vzduch prudce unikl ven a sebou vzal drobný nepořádek. Kapitán Blázen vystrčil hlavu z lodi a rozhlédl se. Prosklená helma umožňovala pohodlný výhled všemi směry a tak udělal první krok. Magnetismus botu s cvaknutím spojil s trupem a druhá udělala to samé. Musel udělat pár kroků, aby se rozcvičil a získal rytmus chůze. Před očima běžela mapa, která ho šipkou navigovala k místu poškození.

„Ty vole, Kokote, to je paráda. Jsem poprvé venku ve vesmíru. Škoda, že nemůžeš vidět to samý, co vidím já.“

„Můj vůdce, buďte úplně v klidu, všechno vidím. Veškerá data ze skafandru mi tečou přímo do mozku včetně obrazu a zvuku. V klidu pokračujte, mám vás pod dohledem,“ odpověděl hlas z reproduktoru.

„Kokokte...“ zastavil Blázen a rozhlédl se kolem dokola. Nemohl se nabažit té nádhery kolem. Hvězdy, galaxie a záblesky, které vytvářely drobná rychle letící tělíska narážející do silového ochranného pole kolem Kapky.

„... nemůže se mi nic stát, že ne?“

„Můj vůdce, nemůže. Jsme daleko od roje, který nás tak nepříjemně poškodil.“

„To si mě uklidnil,“ odpověděl Blázen, jeho tepová frekvence poklesla a očním ovládním naplnil vaporizér další dávkou čistého hulení. Odpařil vyšší teplotou a na jeden nádech natáhl hutný kouř. Chvilí jej podržel v plicích a vyfoukl. Výhled se mu trošku rozostřil, ale jednotka životní podpory vzduch rychle vyčistila a začal s pobavením sledovat svižně pracující automaty, které záplatovaly díry v trupu.

„Fakt prdel,“ smál se šťastný Kapitán Blázen, když pomalým krokem ve vzduchoprázdnu vesmíru zhulený pochodoval po trupu vlastní lodi. Rozhlížel se a pozoroval ruch v okolí. Plášť nesl stopy agresivního venkovního prostředí a bylo vidět, že bytosti, které Kapku postavili, věděli přesně co dělají.

Hlasový navigátor zhuleného Kapitána dovedl k místu poškození a rovnou zobrazil přístupové schéma. Odložil kufřík, jehož magnetické rohy se spojily s trupem lodi a otevřel ho. Vyndával nářadí přesně podle manuálu a vykonával požadované úkoly.

„Ty, Kokote, to by zvládl i robot,“ promluvil nahlas.

„Můj vůdce, já vím, ale chtěl sem vám dopřát zážitek,“ uslyšel strohou odpověď.

„Tak to se ti fakt povedlo,“ zasmál se Blázen a pokračoval v práci.

Teď je v podstatě potřeba zapnout v hlavě zhruba půlhodinovou sekvenci bez jediného stříhu, ve které Kapitán pomalu rozebírá panel a vyměňuje součástku. K tomu hraje mohutná hudba ve stylu Vesmírné odysey a v záběru proplouvá pro větší dramatickosti velký obelisk s gigantickým tuleněm. Během této scény Blázen vyhulil několik dalších kapek extraktu a pro zvýšení napětí odplul jeden šroubovák, který nepotřeboval. Představte si, jak šahá do kufříku, z něj vylétává šroubovák a synchronně s hudbou odplouvá pryč.

Práce se nakonec úspěšně podařila, panel byl vyměněn a ochranný kryt nasazen. Nářadí uklizeno a zbývala už jen pohodová procházka zpět k průlezu do bezpečí.

Jenže nic takového se nestalo. S posledními tóny končící dramatické nahrávky skrz silové pole prosvístělo několik mikrometeoritů, které zničily pár opravářských automatů, ale hlavně jeden prošel Bláznovi skafandrem těsně nad loktem právě ve chvíli, kdy rozhodl začít s kocháním.

Helmou se rozezněl poplach a hledí zobrazilo rychle klesající tlak.

„Kokote...!! Něco se posralo, co mám dělat?!“ zakřičel Kapitán.

„Můj vůdce, zasáhlo nás několik rychle letících kamenů, škody jsou minimální, akorát vy máte problém,“ odpověděl Kokot.

„Já vím, že mám problém a co mám kurva dělat?“ křičel dál Blázen.

„Můj vůdce, nepanikařit a zastavit unikání kyslíku,“ řekl suše Kokotův hlas.

„Ale kurva čím, klesá mi tlak,“ řval Blázen skoro nepříčetně.

„Můj vůdce, v kufříku máte lepicí pásku, omotejte si ruku a budete v klidu. Mám tady práci, stojím po kolena v radioaktivní chladící kapalině, která odněkud vytéká a já ji nemůžu zastavit. Víte jak mi mrznou nohy? Kokot konec,“ odmlčel se hlas.

„Si dělá prdel?“ panikařil Kapitán, prudce oddechoval a rukou zkoušel otevřít kufřík, což se mu povedlo asi až po nervy drásajících třech sekundách. V další sekundě musel najít konec pásky a omotat pevně pás kolem ruky, aby zamezil dalšímu úniku atmosféry z otvoru ve skafandru.

Akce motání byla další nervy trháající scénou, protože zkuste v beztlížném stavu pár stupňů nad absolutní nulou odmotat kus pásky a obtočit kolem ruky. Něco takového musíte zažít, abyste pochopili, jak velký to může být problém. Každopádně Kapitán Blázen všechno zvládl, varovný řev ustal a hladina kyslíku přestala klesat. Zůstalo mu akorát tak na cestu zpět do lodi.

„Ty vole, Kokote, já ti dám pěstí, až se vrátím,“ řekl nahlas a dal do vaporizéru dvojitou dávku vosku.

Pomalým krokem došel k průchodu a již si nebyl tak jist přátelskostí a útulností vesmíru, jak byl původně z pohodlí a bezpečí kapitánského křesla v kapitánském můstku přesvědčen.

Zastavil u průlezu a začal kroutit kruhovým zámekem. Dveře cvakly a pomalu otevřely ven. Prošel dovnitř a s velkou úlevou stiskl tlačítko uzavírání. Bylo to v poslední chvíli, protože páska začala vlivem nepříznivých podmínek povolovat.

Jakmile zelené světlo oznámilo, že prostředí je v pořádku, stáhl Blázen hledí a hluboce se nadechl. Natáhl ruku pro odložené brko v upevněném pouzdru a odpálil ho.

Vylézt ze skafandru mu přišel pomoci Karlos a měl jednu nepříjemnou zprávu.

„Karlos, to si děláš prdel.“

„Kapitáne, nedělám. Musíme přistát na nejbližší obyvatelný planetě a opravit škody na pohonu.“

„Můj vůdce, má pravdu, v chladícím okruhu jsou trhliny a ty pořádně opravím až kdekoliv na jakékoliv zemi. Potřebuji všechno vypnout. Teď jsou zalátané nejhorší průsery, ale doufám, že Karlos našel poblíž nějakou planetu, která bude mít dýchatelnou atmosféru.“

„Kokote našel,“ řekl Karlos a trojice vyrazila na můstek.

Na můstku už byl Pong s Urgou a netrpělivě očekávali novinek.

„Šéfe...?“

„Pongu mlč, vypadáš docela odpočatě, tak si sedni a natáhni lajnu. Urgo ty taky, sme v průseru a Karlos s Kokotem nás odvezou do nějaký díry hluboko v prdeli samotného vesmíru,“ mružel Blázen a balil fakt velký brko.

„Šéfe, jasný,“ odmlčel se Číňan a poslechl rozkazů do puntíku.

Kokot s Karlosem řídili zraněnou Kapku a nenechávali se rušit od práce a drog. Pouze signalizace kontrolky světelnou hrou dávala výrazně najevo, že je spousta věcí poškozená nebo zcela mimo provoz.

„Můj vůdce, výměna ovládacího panelu nám zachránila život. K tamté hvězdě letíme,“ promluvil zničehonic Kokot a ukázal rukou k přibližujícímu světelnému bodu.

„Fajn, doufám, že tam budou mít hospodu a bordel s pohodlnejma posteľma a hromadou děvek,“ lehce se usmál Kapitán, kterého kouření jointů uklidnilo a zbavilo stresů z posledních hodin.

Těsně před navedením Kapky do atmosféry začaly znovu řvát sirény a blikat červená světla. Z některých panelů opět vycházel kouř a Kokot měl co dělat, aby udržel řízení.

„Můj vůdce, kolabuje nouzová oprava pohonu. Čeká nás dost tvrdé přistání,“ řekl nahlas Kokot a proletěl ionosférou.

Kapka zářila a letěla atmosférou k nekompromisně přibližujícímu povrchu, jemuž nehodlala uhnout. Kokot zkusil snížit rychlost přistání na minimum, ale i tak za nimi zůstala dlouhá stopa v krajině, než loď zastavila úplně a utichla.

„Tak to bylo docela tvrdý přistání,“ řekl suše Blázen a nepřestával pálit joint.

„Můj vůdce, trochu jo, ale musím se dát do oprav. Čeká mě hodně práce. Pong by mohl provést strategický průzkum okolí, protože senzory zaregistrovaly živé bytosti,“ odpověděl Kokot.

„Voni sou tady obyvatelé?“ podivil se Karlos.

„Vypadá to tak, ale žádná vyspělá civilizace, nezjišťuji jakoukoliv průmyslovou aktivitu, kromě toho, že,“ zastavil se Kokot v myšlence a pozoroval obrazový výstup z průzkumného dronu.

„Co to je...?“ ozval se společný údiv.

„Můj vůdce, vypadá to, že si tady byl někdo pěkně zastřílet,“ konstatoval Kokot a sledoval ohromné krátery v zemi, které byly vidět z výšky.

„No, pěkný, ale už nikdo v blízkém okolním vesmíru není, tak se na to vyserem, uděláme opravy a zmizíme. Jo a Kokote, nemáš ještě jeden vaporizér? Protože ten omamnej olej fakt není špatnej,“ navrhl Blázen plán.

„Můj vůdce, rozumím a mám, akorát byste to neměl hulit jako jointy, přeci jen je ten olej 99.666% koncentrát čistého THC,“ podal robot Kapitánovi požadované věci.

„Proč?“

„Můj vůdce, proč? Protože byste mohl mít docela solidní halucinace,“ odpověděl Kokot.

„Ale... Kokote,“ zamyslel se Blázen a vzpomněl obelisku s ohromným tuleněm, „dobře, budu opatrný.“

Vložil na odpařovací destičku pořádnou kapku a zapnul ohřev.

Kapitán Blázen stál v nákladním prostoru a prohlížel škody. Vrata byla urvaná a vzala sebou i kus pláště.

„Ty vole, Kokote, tohle tady asi neopravíš.“

„Můj vůdce, ani nemám v plánu. Chladicí okruh potřebuje primárně technický zásah, automaty opraví malé věci na plášti, ale vrata skutečně nechám až domů,“ řekl Kokot a odešel.

Kapitán osaměl, protože Karlos zůstal na velitelském můstku u strojů a Pong s Urghou zajišťovali perimetr.

Stál v otvoru do lodi a kouřil z vapíku. Najednou měl pocit, že se něco v periferním vidění pohnulo. Otočil hlavou a spatřil před Kapkou středně velkého tuleně bez míčku, který ho pozoroval.

„Co to kurva...?“

„Blázne, musíš přivést místní obyvatelstvo na správnou cestu a napravit škody, které zde napáchala vyspělá civilizace,“ řekl tuleň.

„Co že kurva? Co to meleš, co z toho budu mít?“

„Informace, ale musíme tě nejdřív prověřit, jestli si je zasloužíš. Někdo po to tobě jde a máš opět nepřítele na život a smrt,“ řekl tuleň před tím, než zmizel.

„Kurva jaký informace? Já vím, že po nás jde eunuch Ho a že od něj musíme vesmíru odlehčit. Kde si kurva?“ šokovaně se Kapitán podíval po vaporizéru, odložil ho a zapálil raději brko.

„Ty, Pongu, už ste zpátky? Jak to tady vypadá? Bezpečno?“

„Šéfe, bezpečno, akorát sme narazili na stopy nějaký primitivní civilizace. Kovy sice znaj, ale jsou to zemědělci a lovci, v podstatě pravěk. Nehrozí od nich nebezpečí.“

„Myslíš Pongu?“ ukázal Blázen k lesu, ze kterého vyšlo větší množství ozbrojených domorodců.

„Šéfe, amatéri. S nima sem rychle hotovej. Mám je pobít všechny?“ zeptal se Pong a vytáhl oba meče. Oči mu zářily krvelačností a vyspeedované tělo mistra kung-fu bylo připravené vrhnout do do víru smrtícího masakru.

„Pongu, já nevím,“ zamyslel se Blázen a musel myslet na tuleně a jeho proslov, „počkáme s čím přijdou a kdyžtak jich pár zabiješ demonstrativně. To by mohlo stačit k odrazení dalších.“

„Šéfe..?“ odsekl Pong, ale poslechl.

Od domorodců se oddělila skupina a nesla na piedestalu dřevěnou tesanou sochu. Když se přiblížili, Blázen rozpoznal postavu, kterou již dobře znal. Eunuch Ho.

„Co to kurva...? Tahle výprava je čím dál divnější,“ propadl Blázen krátkému zoufalství. Oogle překladač však začal překládat.

„Cizinci, vítejte u nás a přivítejte našeho nového boha Ho,“ řekl domorodec, který vypadal, že by mohl všem velet.

„Nezdravíme nové ani staré bohy,“ odpověděl Kapitán klidně.

„Naši staří bohové také nevyžadovali úctu od návštěvníků, ale nový bůh tomu přikazuje. Viděli jsme jeho sílu, kterou zničil naše vesnice,“ pokračoval náčelník.

„To nejsou bohové, ale zmrdi s technologickou převahou. Co pro vás udělali?“

„Ponížili tak, jak to staří bohové nikdy před tím nedokázali,“ odpověděl muž.

„To vy jako potřebujete?“ podivil se Blázen a podíval po Pongovi. Ten nic neříkal a jen čekal.

„Někdo nám musí připomínat, že jsme jen nicotné zrnka písku v ohromném vesmíru,“ odpověděl vůdce skupiny.

„Vy znáte vesmír?“ nepřestával se divit Blázen.

„Ano, pozorujeme ho každou noc a každý rok z něj přichází smrtící paprsky, jenž některé z nás zabijí. To staří bohové dělali, abychom na ně nezapomněli. Až nedávno přišli jiní praví skuteční bozi.“

„Myslíte, že se budou vracet pravidelně, aby vás ponižovali?“ zeptal se Blázen, který naprosto ničemu nerozuměl.

„Věříme tomu, teď přivítejte a pozdravte boha Ho,“ skončil rozhovor velící muž a rozhostilo se ticho.

„Ani hovno, tady Pong je můj bůh smrti a teď vám ukáže, kdo je tady kurva pravej bůh. Pongu, můžeš jich pár nějak elegantně zabít, aby pochopili, kdo je tady Šéf?“

„Šéfe, vy ste můj bůh,“ zasmál se Pong a vyrazil předvést některé ze svých uměleckých tanečních čísel, během kterých zkrátil o hlavy a údy většinu doprovodu. Zůstal stát náčelník a pár mužů, kteří se třáslí strachy, až jim hovna tekla po vnitřních částech stehen.

Pong se rozhlédl po malém bojišti a rozřezal několik břich, vyházel střeva a do vyprázdněných těl se vychcal a vysral.

„Šéfe, mám si vyhonit? To poníží jejich mrtvý jako nic jinýho. Se ptám, protože vím, že to nevidíte rád. Urgho, pojď mi pomoci,“ zeptal se krví a perníkem nabuzený Pong.

„Ty vole, Pongu, jestli myslíš, že je to nutný,“ odpověděl Kapitán a raději se otočil. Tohle skutečně vidět nechtěl.

Naprosto zostuzený vůdce domorodců zůstal konsternovaně stát a nevěřil naprosto ničemu, co právě běželo před jeho očima. Jeho přeživší soudruzi padli v mdlobách k zemi a v hlavě mu problikla jedna jediná otázka.

„Kde je můj nový bůh?“

Klekl před Pongem na kolena a sklonil čelem k zemi. Pong se vyrovnal a podíval po Bláznovi.

„Šéfe...?“

„No co Pongu, budeš muset pár dní dělat boha a snad jim během toho nějak vysvětlíme, jak to s tou vírou ve skutečnosti je.“

„Šéfe, velmi rád,“ zasmál se Pong a povýšeně pohlédl na klečícího muže. Šel k němu blíže, rozšlapal sochu Ho a položil nohu na záda poníženého.

„Teď budu já tvůj nový bůh a myslím, že si viděl na vlastní oči, jakou mocí vládnu. Tak to půjdeme říct těm ostatním buranům a zaostalým vesničanům a případně jim předvedu názornou ukázkou, kdyby se snažili nějak protestovat. Vstávej zmrde,“ kopl do klečící hlavy domorodců a vypadal spokojeně.

Náčelník vesnice se zvedl pomalu ze země a měl příšernou hrůzu v očích. Vydal se s Pongem vstříc druhům čekajícím u lesa, kteří vypadali velmi nervózně ze scenerie, kterou měli před sebou.

„Všichni poslouchejte, já jsem dočasně váš nový bůh a všichni mě budete poslouchat. Viděli ste, co umím a já nikde nevidím toho čuráka Hoa, takže teď všichni poklekněte.“

V davu to zašumělo.

„Dělejte zmrdi a ty jim něco pověz,“ řekl a kopl do hlavní hlavy místního společenstva.

„Poslechněte ho,“ zamektal, ale nestačilo to. Pong se nadechl, vytáhl jeden meč a krátce předvedl několik triků, po nichž padlo k zemi několik různě zohavených zkrvavených těl. A pro větší efekt vytáhl pár jehel, kterými předvedl šaolinskou magii, po které oběti začaly zaživa a bez viditelného zranění krváčet ze všech otvorů, než jim explodovaly hlavy.

„Dobře ty Pongu,“ byl slyšet Blázen, který se šel podívat blíž, jak si Pong vede.

„Šéfe, vypadá to, že asi už pomalu chápou, kdo je tady novej bůh,“ zasmál se Pong, otřel o košilku nějakého mrtvého děťátka meč a uschoval ho. Spokojeně pozoroval domorodce, jak jdou postupně na kolena a hlavy srážejí k zemi.

„Tak teď můžeme začít s rekonstrukcí a záchranou civilizace,“ řekl Blázen a pořádně potáhl z brka.

„Můj vůdce, chcete nějaké rady jak být bohem? Velmi těžká otázka pro velmi dlouhý rozhovor, na který nyní nemám čas. Možná by jste mohl načerpat několik základních odpovědí v brožuře pro začínající bohy. Mám pocit, že je jedna kopie v lodní knihovně.“

„Ehm, Kokote, my tady máme knihovnu? Že to slyším poprvé,“ překvapeně se zatvářil Blázen.

„Můj vůdce máme, malá s pár stovkami knížek, ale nikdo po nich nikdy nepátral, tak jsem místnost poklidil a zamkl.“

„Kde je?“

„Dveře vedle záchodu,“ řekl Kokot.

„Ty jo, já sem vždycky myslel, že je to úklidovej kumbál,“ rozesmál se Kapitán.

„Můj vůdce, knížky už nikoho netáhnou. Kokot konec,“ cvaklo ve vysílače.

Blázen zapálil brko a šel se podívat po doporučené literatuře. Došel k dveřím „kumbálu“, setřel jemný prachový nános z kliky, otevřel univerzálním klíčem a vstoupil.

Místnost byla nečekaně plná regálů s knížkami. Usedl k malému stolu s židlí a spustil elektronický rejstřík, ve kterém chvíli hledal podle klíčových slov typu „bůh“ a „začátečník“. Nějakou chvíli

pátrání zabralo, ale nakonec úspěšně Kokotem doporučenou knihu našel. Nebyla to žádná velká bichle, pouze několikastránková brožurka s nejdůležitějšími radami a doporučeními. Zapálil velké brko a začal listovat stránkami, aby zjistil, zda-li mu dílo nějakého Johna DeBilla k něčemu bude. Rady to byly vskutku užitečné.

„Nedávejte najevo strach. Raději ho překonejte bitím věřících.“

„Naučte věřící stavět velké sochy a svatyně.“

„Dopřejte služebníkům chleba a her, aby měli pocit, že na ně stále myslíte.“

„Obětiny vyžadujte v podobě potravin, drahých kovů či živých věřících nezávisle na věku a pohlaví.“

„Postarejte se o věřící akorát tak, aby v zimě nezdechli zimou a neztráceli zbytečně víru. Živobytí by měli obstarávat vlastními silami a jeho nedostatek považovat za test víry.“

„Sešlete na věřící občas nějakou pohromu v podobě náletů vražedného či všežravého hmyzu či krutých smrtelných nemocí doprovázených hnilobou, krví, puchýři a hnisem.“

„Vyžadujte v těchto krutých časech krvavé lidské oběti.“

„Pokud se objeví někdo, kdo bude tvrdit že je pravý bůh, dokažte věřícím, že existuje jenom jeden bůh a to vy. Sami nejlépe víte, že žádní bozi neexistují.“

„Občas vykonejte nějaký menší ‚zázrak‘. Oddaní poddaní je mají rádi.“

„Ty vole, to sou rady,“ kroutil Blázen hlavou, odložil vajgl do plechovky na vajgly, zvedl se a šel ven na čerstvý vzduch.

Venku už Pong ve svém novém božství rozdával úkoly. Domorodci byli roztríděni do skupin podle věku a pohlaví, čemuž také odpovídaly přidělené práce. Dřevěná svatyně svižně rostla ze země a řemeslníci začali pokrývat střechu došky.

„Šéfe, pojďte sem, nechal sem pro nás postavit střechu nad hlavou, odkud můžeme pozorovat věřící a taky zde budou vykonávány obřady. Tedy do doby, než postavíme něco většího,“ volal Pong.

„Já ti nevím, ale koukám, že je to tady docela pohodlný a veranda pěkná s výhledem na pracující,“ pochválil stavbu Blázen a posadil se do houpacího křesla vedle stolečku s popelníkem a oroseným lahváčem.

„Šéfe, pro vás,“ zasmál se Pong a šel rozdávat další rozkazy.

„Hele, ty Pongu, co je to za lidi, kterejm si rozdál práci?“

„Šéfe, všechno jsou to kolaboranti z řad místních, ze kterejch sem za žrádlo navíc udělal kněžský klér své nové církve Nejsvětějšího Mistra.“

„Ty vole, ty seš vychcanej. Kdy bude oběd?“ řekl Blázen a kouřil joint.

„Brzo, v kuchyni už kouřej hrnce,“ odpověděl Pong a sledoval pracující. Urgha pobíhala davem a sem tam občas někoho pořádně zbičovala devítiocasým bičem s vpleteným žiletkovým drátem.

Stavba hlavního chrámu odsýpala přesně podle Pongových plánů. Asi pátý den po přistání vylezl z Kapky Kokot, kterého zaujala rozsáhlá stavební aktivita v blízkém okolí. Ze začátku nebyl úplně vidět tvar, ale vlastní chrámová loď vypadala jako kosmické plavidlo a to hodně vysoké.

„Můj vůdce, co se to tady děje?“ zeptal se, když došel k prvnímu svatostánku, kde seděl Blázen na verandě a pozoroval proudy nových věřících, kteří přicházeli z blízkého a vzdáleného okolí, aby se poklonili novým bohům.

Pong samozřejmě nezapomínal udržovat morálku a pravidelně dvakrát denně pořádal veřejné popravy, během kterých osobně vykonával tresty smrti, jenž také sám uděloval. Chrámový stánek s výčepem piva, lihovin, spolu s nějakými opékanými uzeninami byl jedním z nejvýdělečnějších církevních statků, hned po předraženém prodeji palivového pohřebního dříví pozůstalým.

„Kokote, Pong provozuje svoji vlastní církev a docela mu to de, řekl bych,“ pozdravil lahváčem Blázen příchozího soudruha.

„Můj vůdce, to vidím a zírám, co dokázali za pár dnů postavit.“

„Nazdar Kokote, dobrý, žejo? Zrovna sme s Urghou řešili, že je na čase, aby pro sebe věřící konečně postavili nějaký haly na spaní a pak se vrhneme do výstavby města. Jak dlouho ti bude ještě trvat oprava?“ přivítal ho Pong, který se s bohyní Urghou vracel z inspekčního kolečka po staveništi a byl velmi pyšný na velkou náboženskou stavbu.

„Pongu, pár týdnů ještě určitě. Rozvody chlazení jsou úplně na hadry. Doktor se spojil s Musky, ale nemají na nás nyní čas. Prý žijeme, čímž je všechno v pořádku.“

„To sou celý voni, tak se zase vrať do práce. Pokud se budeš nudit, přijď na kus řeči a pokochat našimi věrnými,“ s úsměvem odpověděl Blázen, otevřel dalšího lahváče a opět se ukájel tím krásným pohledem na tvrdě pracující masu lidí.

„Ty vole, Pongu, mě se ten božskej stav docela líbí,“ povídá Blázen Pongovi, který se skláněl s Urghou nad modelem budoucího města. Měl všechno promyšlené, hospoda, hotel a bordel v centru. V okolí obchody, parky a další bordely. Všude hodně soch. Pong, Kapitán, Urgha, vlastně úplně celá posádka a to každý několikrát v různých velikostech a pózách.

Zatím však tisíce zotročených domorodců opustilo své zemljanky a primitivní obydlí ze starých prkýnek a stěhovali se do novotou vonících dřevěných baráků s luxusními čtyřpatrovými dřevěnými palandami. Pong je nechal zhotovit podle Kokotových návrhů inspirovaných slavnou filmovou trilogií Dovolena s Vůdcem, Vůdce v Osvětlení a Hudba z Dachau.

Každý večer probíhala pravidelná společná modlitba, během které Pong přijal tři nevinné panny jako poděkování za uplynulý den a během přijímacího aktu z nich udělal chrámové kněžky. Pořád bylo u nich doma plno a Blázen s Karlosem rádi přijali role božích druhů. Urgha před vším utekla do sakristie, kde raději věnovala pozornost plánům vznikajícího města.

„Šéfe, to je paráda. Přemýšlím, že to tady pojmenuju podle sebe,“ řekl rozjařený Pong, který právě dokončil přijímací akt druhé jeptišky, „běž na sebe hodit bílej hábit a kotě, sedni si támhle k ostatním holkám, ještě se během večera párkrát uvidíme.“

„Ty vole, Pongu, úplně jako v bordelu, akorát neplatíme,“ odpověděl Blázen, odklepl popel a užíval si společnost tří úplně nahých novicěk.

„Šéfe, ne abyste je odpanil, ty sou až na zejtra.“

„Pongu, nesor, už to takhle jedu pár dnů a nic si nepoznal, ty vole,“ rozesmál se Blázen a natáhl jednu z Karlosových lajn. Pong nic neřekl a raději ukázal na poslední čekatelku obřadu zasvěcení.

Blázen, Pong, Karlos a Urgha stáli uprostřed nového náměstí s velkou Pongovou nadživotní sochou z místního kamene podobného mramoru a rozhlíželi se vůkol. Radnice, hotely, hospody a velký vykřičený dům se zlatým vstupem již byli hotové a pracovníci dokončovali vnitřní výzdobu.

„Šéfe, půjdeme na inspekci,“ ukončil kochání Pong a vyrazil přes čerstvě položený trávník k bordelu. Tvrdě pracující věřící padali čely k zemi a vzdávali úctu svému živoucímu bohu s doprovodem. Pongův bič s ocelovými jehličkami dopadal na záda těch, kteří nebyli dostatečně rychlí a zbytečně očumovali.

„Je na ně zbytečně přísněj,“ špitla Urgha.

„Disciplína a poslušnost musí být. Nesmí zapomenout, kdo je tady bůh,“ odpověděl Pong, který otázku slyšel.

Blázen dělal, že nic neslyšel, protože v duchu s Číňanem souhlasil.

Zlatými dveřmi vešli do svého budoucího podniku a Urgha okamžitě začala kontrolovat postup prací na vnitřní výzdobě. Chtěla všude náboženské motivy a stěny byly vyzdobeny reliéfy s podobiznami celé Bláznovy posádky v různých situacích, znázorňujících minulé hrdinské činy typu zabití Temného kolegia či Pongovi temní démoni, se kterými bojoval během pátrání po Bláznovi.

Kapitán zabral místo u barového pultu, který ještě voněl čerstvým dřevem a představoval si, jak to bude vypadat, až bude v podniku pořádně zahuleno a po baru potečou litry alkoholu, který vylijí opilci padající pod vlivem k podlaze. Představoval si dýlera u záchodu s kvalitním perníkem a prvotřídní marihuanou.

„Co to má bejt? Kdo to dělal?“ ozval se křik Urghy, který přilákal Pongovu pozornost a okamžitě nechal čáry na baru čárama na baru.

„To je strašný, něco tak děsivýho sem v životě neviděla,“ křičela Urgha.

„Co se stalo?“ přiběhl Pong.

„Podívej se sám,“ řekla Urgha a ukázala na plastiku.

„Co... co...?? Co to kurva? Tos udělal ty?“ rozčilil se Pong a ut'al hlavu nejbližšímu řemeslníkovi.

„Kdo to byl? Kterej zmrld to byl?“ křičel Pong a nepřestával stínat hlavy.

„Pongu, co to děláš?“ přiběhl Blázen, který naprosto nechápal, která odbíjí.

„Šéfe, podívejte se, co si to ti zmrdi dovolili!“

Kapitán Blázen pozvedl hlavu a chvíli trvalo, než mu došlo v čem je zádrhel. Neznal Urghu detailně jako Pong, ale že ji někdo znázornil se dvěma kozama poznal dobře.

„Tak tohle někdo pořádně posral,“ konstatoval suše a šel ven, protože na náměstí byl slyšet řev našťvaného boha.

Jatka trvala asi dvacet minut a zůstalo po nich náměstí pokryté vrstvou mrtvol a loužemi s desítkami litrů krve. Ti, kteří přežili Pongovo běsnění, se krčili v bočních uličkách či různých výklencích a klepali hrůzou z božího hněvu.

„Ty vole, Pongu, tohle se zapíše do jejich dějin jako solidní apokalypsa. Ode dneška určitě už nikdo nezkusí ani omylem našťvat svého boha,“ smál se Blázen a hulil brko.

„Šéfe, asi sem to trochu přehnal,“ odpověděl Pong a pozoroval zkázu, kterou zanechal.

„Hlavně nedávej najevo emoce, tví věřící by si to mohli špatně přebrat,“ plácl Kapitán Ponga po zádech.

„Šéfe, jasný,“ srovnal záda Pong, natáhl z meče lajnu a šel vstříc svým ovečkám.

„Tak zmrdi, už nikdy se mě nesnažte nasrat. Ten hajzl, kterej vojebal svoji práci a mý bohyni vyrobil jen dvě kozy, je snad mrtvej a jestli není, tak ať se radši zabije sám a dobrovolně, protože jinak pozabím další lidi.“

Nastalo ticho, ve kterém probíhalo vzájemné podezřívání. Asi po třech minutách se zvedla jedna ruka a promluvil zkroušený hlas.

„To sem byl já, chtěl sem si ulehčit práci a myslel sem, že to nikdo nepozná.“

„Já jsem BŮH! Ty vole, já vidím všechno! Teď co s tebou po těch všech jatkách?“

„Zabijete mě?“ zeptal se opatrně hlas.

„Ne, pojd' sem,“ řekl klidně Pong a sledoval, jak se dav rozevřel a vyšel trhan.

„Poklekni a plaz se v krvi mezi mrtvými,“ poručil bůh a oddaný padl k zemi.

Chvíli trvalo, než se připlazil a Kapitán Blázen začínal být nervozní.

„Šéfe, už jenom chvíli,“ řekl Pong, který vycítil počínající nudu. Vytáhl ostrý nožík a když muž ležel u jeho nohou, zvedl mu hlavu a vyřezal na čelo nápis „ZMRD“.

„Nikdo ho nesmí zabít, ale každej z vás ho může zneužít dle jakékoliv libosti. Jo, a kdo ho zabije, ten zaujme jeho místo. Je vám to jasný?“ zeptal se Pong velmi hlasitě. Po krátkém davovém přemýšlení se ozvalo jednohlasné „Rozumíme!“.

„Tak a teď všichni do práce,“ rozkázal Pong a účastníci srocení zmizeli jak pára nad hrncem.

Pongova pozice nedotknutelného boha byla tímto definitivně potvrzena a již nikdo si nedovolil udělat jedinou chybičku. Naprosto stoprocentně dokonalé město rostlo jako z vody a začalo růst ještě rychleji, když Urgha zavedla třisměnný stavební provoz. Planeta totiž byla celkem solidně zalidněná a nových věřících byl dostatek.

Jednoho krásného odpoledne, několik dní po předchozích událostech během projížďky ve zlatém kočáře taženém zcela nahými chrámovými kněžkami, povídá Pong Bláznovi.

„Šéfe, je to paráda, když sme domorodcům dovolili objevit kolo, co? Vidíte, jak se práce zrychlily, když každá dvojice pracovníků dostala k dispozici kolečko a nemusí už tahat hlinu se sutí v kýblech.“

„Ty vole, Pongu, připadám si jako paša,“ řekl Kapitán a posunul brokátový polštář vypletený zlatou nití a naplněný nejjemnějším peřím ptáčích mládětek. Úplně zapomněl, že v druhé ruce drží brko a propálil do něj velkou díru. Pong povzdychl, vytáhl ruku z okénka a ukazovákem naznačil, že má někdo přijít. Krátce nato v hlubokém předklonu přišel sloužící a pokorně promluvil.

„Čehož žádáš, ó nejmocnější Bože?“

„Potřebuju vyměnit polštář a to rychle, nebo zemřeš.“

„Mocný, hned jsem zpět,“ spěšně se rozloučil sluha a Pong spokojeně otevřel oroseného lahváče.

„Vem ještě basu piv, docházej nám,“ vystrčil hlavu z okna vozu a zakřičel za odbíhajícím.

„Šéfe, přímo božskej servis,“ úchylně se zasmál a pořádně promnul bradku.

Neujeli ani dvě sta metrů, když byl sloužící zpět s pomocníkem a nesl nový polštář a rovnou dvě basy lahváčů.

„Pane bože, dejte je do chladáku, ať zbytečně nesteplaj,“ podali basičky pootevřenými dveřmi Pongovi.

„Nebojte se malí a nicotní, bude o ně dobře postaráno. A vy večer přiveďte manželky nebo nějaký jiný holky, který obětujete jako poděkování za další den, kterého jste se díky mě mohli dožít.“

„Óóó, velký a mocný Bože, jak přikazuješ, óóóó,“ odpověděli sloužící v hlubokém úklonu a zmizeli z dohledu.

„Pongu, ty oběti, byly nutný? Služek slasti tu máme fakt dost,“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, jenom kvůli principu,“ zasmál se Pong a natáhl ruku se studeným lahváčem k pozdravu, Blázen nelenil a cinknul hrdlem o hrdlo.

„Kde ste byli tak dlouho?“ přivítala Blázna s Pongem Urgha.

„Ale, nějaký problémy s polštářem,“ mávl rukou Kapitán.

„Dobře, my sme právě dokončili závodistiště s arénou pro souboje odsouzených k smrti. Zítřejší konečně dojde k zahájení výstavby továren určených k výrobě omamných látek. Karlos právě kontroluje zaměření základů,“ pověděla Urgha a urovnala koženou velmi sexy modrou pracovní uniformu z nejdražších látek zdobenou drahými kameny.

„Sekne ti to, kotě. Co si to takhle veřejně rozdat, aby místní viděli jak mrdá bůh?“ odvážně Pong pochválil oblečení.

„Pongu později, teď mám krámy, pardon práci,“ odsekla Urgha s nepatrným úsměvem v obličeji.

„Kapitáne, rád vás vidím. Chcete se podívat na novou arénu? Navrhl jsem pro nás luxusní výhled,“ pozdravil nově příchozí Karlos, který přišel z inspekce a právě sundával zlatou ochrannou přilbu.

„Kde ste vzali tolik zlata, sakra?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, tahle planeta je na něj bohatá, odvezeme si domů solidní vejslužku,“ řekl Pong.

„Jak jde vůbec oprava Kapky?“ ozval se Karlos.

„Kokot povídal, že ještě tak tři týdny, objevil nějaká ložiska prazvláštních kovů, takže se vrhnul i do opravy pláště,“ odpověděl Blázen a upil z lahváče.

„Dobře, to by nám mohlo stačit k dokončení celého města. Pěkně se nám rozrostlo a těch lidí, který sem dobrovolně přišli za Pongovou vírou v Nejsvětějšího Mistra. Jak much,“ odpověděl Karlos.

Najednou se z druhé strany města ozval mohutný výbuch a nad střechy domů vyvalil černý kouř.

„Co to kurva bylo?“ řekl Blázen.

„Šéfe, to byla elektrárna,“ odpověděl Pong.

„Elektrárna? Tys těm trhanům postavil elektrárnu?“ podivil se Blázen.

„Šéfe a z čeho myslíte, že bych krmil fabriky a letiště bude taky potřebovat dost energie. Taky potřebujem nějaký gigawatty pro řídicí věž a nějaký základní příslušenství jako celnice či elektronicky zabezpečený vězení. Ty idioti nemusí vědět, jak to všechno dohromady funguje, ale hlavně že to díky mě funguje,“ dlouze Pong vysvětlil důvody k postavení energetické centrály.

„Pongu, není doufám jaderná? Že ne?“ ujišťoval se s obavou v hlasu Kapitán.

„Šéfe, ani hovno, stará dobrá uhelná. Krásný způsob jak zaměstnat domorodce. Topí pod kotly jak mourovatí,“ usmál se Pong, „ale teď musíme jet.“

Nasedli do zlatého kočáru a Pong zlatým bičíkem jemně plácl zapřažené dívky přes záda, až jim v pod kůží zůstávaly šrámy vyplněné zlatými šupinkami.

Přes město projeli rychle, protože blikající diamantová diskokoule na střeše kočáru varovala dostatečně včas všechny stojící v cestě. Pracující věřící uskakovali a automaticky padali čely k zemi, když je míjel zlatý vůz bohů.

Zastavili u hořící elektrárny a dav se rozestoupil. Pong vylezl na střechu a velmi důrazným hlasem promluvil.

„Kurva, co se tady stalo?“

Chvilí bylo hrobové ticho, ale pak se dala do pohybu skupina lidí, která vystoupila do vyprázdněného kruhu, strhla nejdříve k zemi nějaké spoutané muže a pak se poklonili sami.

„Nejvyšší nejmocnější bože pod hvězdami a slunci, sami jsme chytli teroristy, kteří zničili zázračný stroj pro výrobu mocné síly. Tady jsou a čekají na potrestání,“ řekl jeden z nich.

„Tak kurva teroristy, říkáš,“ procházel Pong narovnaný podle pravítka kolem údajných teroristů. Udělal asi tři kolečka a pak jednoho chytl za hlavu, zaklonil ji a rybičkou odřízl od těla. Zabralo to necelé dvě minuty a scéna to byla věru nechutná. Všude vůkol stříkala krev a chlap řval do té doby, než mu Pong prořízl průdušnici. Někteří čerství věřící začali zvracet, protože něco takového ještě neviděli.

„Zmrdi, čeho ste vyhozením elektrárny chtěli docílit?“

„Vy nejste žádní bohové a chtěli sme dokázat, že jste jenom obyčejní podvodníci na vyšší technologický úrovni,“ řekl jeden z útočníků.

„A to ste vzali kurva kde?“ podivil se Pong.

„To je naše stará víra, tuto planetu kdysi navštívili cestovatelé vesmírem a nechali našim předkům informace, že nejsou sami a že existují vyspělejší civilizace. Žádný bůh neexistuje.“

„Lžeš podvodníku,“ opáčil Pong, zamračil se a sjel přísným pohledem lidi okolo. Nikdo ani nešpitl.

„Vidíš to, všichni souhlasí,“ řekl Pong a šel k veliteli chrámových ochránců pořádku.

„Proč jste mi o nich nic neřekli?“

„Ó mocný bože. Zasraný heretici, mysleli jsme, že už jsou dávno mrtví. Dávno jsme je vyhnali, nezapíjejte mě prosím za moji ubohost a zbytečný život,“ padl k zemi velitel.

„Dneska tě ubožáku ušetřím, ale večer přivedeš starou a svých pět dcer,“ řekl přísně Pong.

„Ale vždyť té nejmladší je jen osm let...“ zkusil špitnout velitel, ale ihned raději zmlkl.

„Zmiz mi z očí, ksindle odporný,“ mávl rukou Pong a strachem pochcaný chlap se odplazil.

„Utírejte někdo ty chcanky,“ přikázala Urgha svému ženskému doprovodu a jedna služebnice ihned vykonala rozkaz.

„Co já s váma udělám?“ přemýšlel Pong hlasitě a chodil kolem dokola s rybičkou v ruce.

„Já už vím, předhodím vás davu,“ zasmál se a znovu vylezl na kočár.

„Moji věrní následovníci, sami jste chytli podvodníky, lháře a teroristy, sami vykonejte trest, který zasluhují.“

Davem to zašumělo, chvíli se nerozhodně hýbal ze strany na stranu, ale pach krve nakonec vyhrál a masa věřících vrhla energii na klečící odpadlíky od pravé víry. Co potom nastalo, pochopí nejlépe jenom pamětník středověkých časů, kdy dav toužící po krvi byl běžnou součástí lidského života. Renegáti zmizeli pod kupou řvoucích lidí a jen chvílemi vyletující kusy oděvů, údů či vnitřních orgánů dávaly najevo, že vespod probíhá solidní řezničina holýma rukama.

„To je hodně hustý,“ konstatoval Pong, když na střeše kočáru dával s Urghou, Karlosem a svým Šéfem studený lahváče a láhev kořalky. Scénu pozorovali dokud masa krví zmagorených primitivů nedokončila jateční práci a neopustila krví zborčené místo, kde nezůstal ani ždíbeček čehokoliv lidského.

„Můj vůdce, mohu vás vyrušit?“ probudil opatrně Kokot Blázna, podřimujícího v houpacím křesle na verandě prvního chrámu.

„Co se děje?“ otevřel oči Kapitán a hmátl po rozkouřeném brku v popelníku.

„Kromě toho, že sem přivezl z Kapky další lahváče, chtěl bych vám říct, že do týdne budu s opravami hotov. Místní naleziště vzácných kovů mi umožnilo opravit škody, vyrobit nová vrata a zesílit trup. Kromě toho, Doktor už se nudí a sjíždí posledních pár týdnů LSD zase jen pro zábavu. Navíc nevím, jak se bude Pong tvářit, až zjistí, že mu Doktor zabavil terminál virtuální reality.“

„Ach Kokote,“ vzdychl Blázen, „zatím to udrž v tajnosti a já ho začnu připravovat k odletu. Beztak mu tady z toho začíná hrabat. Podívej se sám.“

Kokot pohlédl směrem, kterým Kapitán ukazoval a gigantická chodící Pongova socha z ryzího zlata nešla nepřehlédnout. Pomalu kráčela městem, zhlížela z výšky na věřící a kolem dokola házela zlatá prasátka.

„Kapitáne, zbývá ještě postavit nemocnici s porodnicí a město bude hotové, dva dny maximálně,“ oznámila Urgha.

„Výborně, Kokot bude také za pár dnů hotovej, takže konečně poletíme domů. Tahle hra na bohy a zabíjení času stavbou města mě už začíná trochu nudit,“ odpověděl Blázen.

„Chápu Kapitáne, já bych ještě stavěla, ale znamenalo by to použít už nějakou vyspělejší technologii, ale to Pong nechce. On to tady chce mít jako tenkrát za starých časů, kdy věřící byli poháněni bičem a mečem. Čímž se nám dost omezují možnosti dalšího rozvoje,“ řekla Urgha.

„Urgho, já myslím, že to stačilo. Co s těma lidma bude dál, až odletíme? Přemejšlela si nad tím?“ zeptal se Blázen.

„Kapitáne,“ zarazila se Urgha, „popravdě nepřemýšlela. Až teď, když jste položil tuto zákeřnou otázku.“

„No a co s nima uděláme?“

„Nevím, Kapitáne,“ sklopila hlavu.

Blázen chtěl něco říci, ale z myšlenek ho vytrhl Pong, který vběhl na verandu jako rychlá voda.

„Šéfe, Šéfe, chystám velkou akci k oslavě dokončení našeho božského díla. Nejdříve proběhne v chrámu velká mše, kterou zakončíme skupinovým příjmem novicек do mého řádu a pak bude mejdan, během kterého bude bude pití, perník s trochou jídla pro všechny úplně zadarmo.“

„Pongu,“ chvíli přemýšlel Blázen, „proč kurva zadarmo? Víš kolik jich kurva je?“

„Šéfe, musíme ukázat trochu milosrdenství a božské lásky. Navíc fabrika vychrlila první var, tak ať si zmrdi užijou, protože příště už budou za perník jenom platit,“ zasmál se trochu úchylně Pong.

„Pongu, ty vole, ty si debil. Dobře, uděláme mejdan a po jeho skončení se vypaříme pryč. Kokot bude za pár dnů hotov se všemi opravami. Rozumíš mi?“

„Šéfe, přišel okamžik, kterého jsem se bál od začátku, přiznám se,“ sklesle prohlásil Pong.

„Ty vole, za ty roky už to dobře znáš. Každá prdel jednou skončí. A teď padej chystat akci, ať je to večer velkolepý,“ ukončil Blázen rozhovor a napil se z lahvičky.

Náboženský obřad v ohromné chrámové lodi započal gigantickým venkovním ohňostrojem, který byl odpálen kolem hranic celého města. Kdyby věřící uměli létat, právě teď by viděli, že město do vesmíru září jako monstrózní povadlý čůrák.

Vnitřek byl zaplněný a na oltáři ve stylu DJ pódia stál Pong oblečený ve zlatém kung-fu hábitu s pozlacenými vlasy a vousy. Za ním u stolu plného jídla seděl Blázen, Karlos, Urgha, Kokot a nezapomnělo se ani na Doktora. Sloužící kněžky kmitaly a nosily na stůl nejvybranější lahůdky z místních lesů, luk, řek a jezer. Pong započal svátost.

„Vážení oddaní poddaní zmrdi, dnes oslavíme konec jedné velké práce a začátek nové. Pokud jste si toho ještě nevšimli, tak v bočních lodích jsou stánky s alkoholem a perníkem, takže kdo nemá ještě řádně naloženo, má nyní příležitost. Dnešní večer máte všechno zdarmaáá..!!“ zakřičel Pong, až se dřevěná klenba otřásla. Zvedl bradu do výšky a prohlížel mlčící dav. Poté ještě dodal.

„Jenom na novicky mi nikdo nešáhne nebo mu čůrák upadne. Necht' je obřad zahájen,“ zvedl meče do vzduchu a naznačil mase, že se má uprostřed rozestoupit. Chrámové zlaté dveře zavrzaly a vstoupil průvod nahých řádových čekatelek. Ponga osvětlily dva proudy světla a všechno začalo zářit zlatou barvou. Spustila pochodová hudba a mladá děvčata erotickými pohyby prošla až ku svému bohovi. Jejich strážci měli velké starosti s odrážením nadřzených jedinců, kteří se drali k průvodu nabuzení chlastem a fetem zdarma.

Během několika následujících minut nastala jedna z největších hromadných orgií v dějinách souložení a Pong prožíval nirvánu.

Z oltáře byl solidní výhled, Karlos pustil věřícím nějaké náboženské písně v elektronické taneční podobě a Kokot přinesl několik velmi výkonných stroboskopických blikáčů.

„Šéfe, tak to mám rád, jsem párty king!!!“ křičel rozjařený Číňan, jenž byl obklopen davem věřících fanynek, kterým sypal perník rovnou do nosních dírek.

„Kapitáne, tohle bude solidní masakr, jestli ty lidi vyjedou všechen dostupnej sajrajt,“ naklonila se Urgha k Bláznovi.

„Děvče, je mi to jasný, už sem instruoval Kokota, aby vzal Doktora a v průběhu času se nenápadně vypařili připravit Kapku o odletu. Nejspíš zmizíme ve spěchu. Víš mám takovej divnej vnitřní pocit, že tady sme to trošku přehnali,“ odpověděl šeptem Blázen.

„Rozumím,“ odpověděla Urgha a trochu se uklidnila. Byla sice spokojená s dílem, jenž vytvořila, ale možný důsledky ji vnitřně trochu děsily.

Karlos se bavil a bylo mu celkem jedno, jaký osud bude mít tahle šílenost, protože věděl, že ho čeká čistá postel a civilizace.

„Šéfe, já sem jim ještě do cisterny s vodou nalil LSD a vysypal pár kilo extáze, aby měli zážitek, na jakej do smrti nezapomenou,“ řekl v průběhu akce Pong Bláznovi.

„Ty vole, ty jim chceš připravit pořádněj dojezd,“ odpověděl Kapitán.

„No,“ zamyslel se Pong, „budou to mít trošku těžší a předpokládám, že si budou ráno muset už poradit sami.“

„Ty vole, Pongu, seš docela chytřej, už sem měl pocit, že ti vlezlo hraní boha do mozku jako Zentaurský červ,“ koukal Blázen Pongovi do očí a hledal lež.

„Šéfe, byl to báječnej pocit a jak rychle stavěli, to sem v životě neviděl,“ zasmál se Pong a na malou chvílku odmlčel. Věděl, že tím Blázna trochu rozhodí.

„Šéfe, já vím, kde je moje místo. Kokot s Doktorem už zmizeli do lodi, že?“

„Jo, odešli a my půjdeme za chvíli, takže to běž nějak zařídit, ať zpanikařej až ráno,“ řekl Blázen a šel Karlovi prozradit, že za chvíli odlétají.

Velký obrácený kříž nad oltářem stroboskopicky blikal jak o život, absolutně přendání domorodci stále provozovali skupinový mrd a stáli nekonečné fronty na chlást a drogy. Jídlo došlo dávno. Nikdo už neměl šanci zaregistrovat, že DJ je dávno automatický a opakuje deset písniček z usb flashky stále dokolečka.

Karlos, Urgha a Blázen stáli pod blikajícím náboženským symbolem a pozorovali Ponga, který svolal nejužší kruh vedení své církve a cosi jim vysvětloval.

Kapitán kouřil joint a přemýšlel. V podstatě viděl šílenou apokalypsu a totální zotročení úplně celý planety během několika týdnů trvajících mejdanu. Najednou jakoby se mu navalilo od podbříšku a málem vyhodil posledního lahváče z žaludku. Odplivl slinu a zíral nad Ponga směrem ke zvonici.

Z šedivého oparu vyplaval tuleň a zvětšoval se. Když dosáhl nadživotní velikosti, z mlhy s pšouknutím vyskočil červený balónek, kterým začal živočich radostně žonglovat na svém nose. Blázen zíral a tuleň pomalu přibližoval. Vplul do konopného dýmu, hluboce se nadechl a česky promluvil.

„Kapitáne Blázne, úplně takhle jsem si nápravu škod nepředstavoval, viděl jsem to úplně jinak, ale teď už se nedá nic dělat a v podstatě víra jako víra. Úkol bych považoval za splněný, protože čas běží a tebe čeká důležitý úkol. Síla a moc Zakázané říše roste a výpady eunucha Ho začínají být častější a agresivnější. Dost si ho totiž nasral.“

„To by mohla být pravda,“ přivřel oči Blázen a vyfoukl oblak dýmu, „ale mohl si za to zmrdat sám, protože se mi sral do života. Mě sou jeho problémy ukradený a on je línej za mnou přijít s normální obchodní nabídkou za ten nesmysl, kterej hledá a já bych měl mít.“

„Souhlasím,“ sklonil hlavu tuleň a zachytil míček ploutví, „jenže už v tom jedeš a musíš ho dorazit.“

„Proč já, respektive my?“

„Protože jste vyhráli nad Temným kolegiem a máte za sebou mocné přátele.“

„Všechno tenkrát byla souhra pouhých okolností,“ pokusil se Blázen snížit význam tuleňova tvrzení.

„To je celkem možné, ale na nastávající časy to nemá vůbec vliv,“ řekl mořský tvor.

„Dobře, když teoreticky seženu přes Kokota nějaký tajný zbraně z tajných archívů a teoreticky se rozhodnu Zakázanou říši vyhladit, tak kde ji mám kurva hledat?“ zkusil ze sebe Kapitán shodit zodpovědnost.

„S touto otázkou jsem počítal a proto jsem tady. Mám pro tebe souřadnice, jenž jsem pro jistotu zapsal na tento mezidimenzionální kus papíru,“ ukázal ploutví do prostoru, kde se vynořila s plonknutím rulička papíru.

„Takže až se teoreticky rozhodneš přikázat Pongovi, aby prakticky vyhladil celou civilizaci, máš údaje na papíře,“ dodal tuleň, nadhodil balónek nad nos, párkrát zažongloval a zmizel.

Kapitán Blázen zíral a ne úplně přesně rozuměl tomu, čeho byl právě svědkem. Každopádně na zemi ležela rulička papíru, kterou zvedl a rozmotal. Četl nějaká čísla a kroutil hlavou.

„Hele, viděli ste toho tuleně taky?“ opovázil se po krátké chvilce zeptat.

„Kapitáne?“ díval se nechápavě Karlos.

„Kapitáne?“ nahodila Urgha udivený výraz.

„Nic, nic ste neviděli, asi mi už hrabe, potřebuju se v klidu vyspat. Vyrážíme, ne?“

„Mohli bysme,“ zazněla odpověď.

„Tak běžte někdo pro Ponga,“ řekl Blázen a dost ho bolela hlava.

Urgha došla k Pongovi a skupině jeho nejuvěrnějších.

„Už můžeme jít, všechno sem jim vysvětlit a půjdou nás doprovodit,“ řekl Číňan.

„Je to bezpečný?“

„Urgho, je a musí to být,“ odpověděl Pong a sjel pohledem oddané věřící.

Venku v ulicích vládlo peklo. Domy byly pohlcovány plameny, zfetovaní nazí věřící kopulovali mezi hromadami stavebního materiálu či se vzájemně zabíjeli různými předměty. Nad městem se vznášel křik znásilňovaných, umírajících a řev nadřazených ozbrojených skupin pronikal do všech pórů kůže. Pach krve, mrdky a alkoholu vlezle zalézal do nosních dírek a nešlo mu nijak uniknout.

Pong zapřáhl církevní pohlaváry do zlatého vozu, sám vylezl na střechu, aby ho bránil před nemyslícím davem a vyrazili napříč městem k místu odletu, kde čekal Kokot s Doktorem.

Pong měl dost práce a jeho meče nepřestávaly vydávat světelné záblesky odražené záře ohně. Z čepelí stékala krev vyjetých bezmozků a Urgha těžkým kladivem srážela ty, na které Pong nedosáhl. Bylo to vlastně docela napínavé a i Kapitán Blázen si zastřílel expanzními střelami z automatické zbraně ráže .357.

„Šéfe, tohle miluju,“ křičel Pong a nepřestával pokrývat okolí směsí vnitřností, krve, kůže a kusů masa.

Pravda, zábava to byla převeliká, ale jejich chrámoví tažní koně doklusali k branám, respektive k tomu co z nich zbylo, v polovičním počtu koňských sil. Z kočáru dávno zmizela zlatá barva a celý byl pokryt stékající krví. Svátá trojice na jeho střeše na tom nebyla nejlépe. Krví zlití od hlavy až k patě působili na míjející trosky lidí jako démonický vůz bohů smrti.

Čím víc se vzdalovali od města, které pomalu začínal pohlcovat bůh ohně, tím víc si začínali uvědomovat, jaké je kolem nich ticho.

„Kapitáne,“ špitla Urgha.

„Já vím, zalezem do kočáru a Pong nás odveze až k lodi. Žejo, Pongu,“ otočil se Blázen.

„Šéfe, rozkaz!“ zasmál se Číňan a švihl mocně koně železným bičem.

Kapka na louce zářila jako nová. Venku čekal Kokot a byl očividně rád, že vidí svého vůdce.

„Můj vůdce, konečně. Kapka je připravená k okamžitému odletu,“ přivítal příchozí.

„Výborně, to rád slyším,“ vyšel Blázen z kočáru a za ním ostatní.

„Vy teda vypadáte,“ konstatoval Kokot a skoro se pousmál.

„Pongu, pojď, mizíme domů,“ křikl Blázen.

„Šéfe, hned jsem za vámi, jen tu ještě něco dodělám,“ odpověděl Pong.

Číňan odpoutal své věrné koně a seřadil je do řady.

„Víte, vážím si vaší oddanosti, ale nemůžu vás nechat žít. Nechce se mi nějak složitě vysvětlit, že sme s váma trošku vyjebali, abysme zabili čas, než tady kámoš opraví naši technologicky vyspělou loď.“

Mezi kněžími zašumělo překvapení.

„Jo, slyšíte dobře, vaši odpadlíci měli celou dobu pravdu. A víte co, nechám dva z vás žít, abyste šířili pravou pravdu,“ cynicky se Pong usmál a jak řekl, tak vykonal. Dva zcela šokem oněmělé borce nechal nahé utéct a rozloučil se s nimi temným démonickým smíchem.

„Ty seš fakt blázen,“ řekl Blázen, mocně vyfoukl a nabídl Pongovi lahvičku vyzdobeného kapkami rosy.

„A teď domů.“

O dva dny později seděli v jídelně na Základně a jedli míchaná vejce sypaná parmezánem.

„Ty, Kokote, už si zjistil, co je na těch souřadnicích?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, podle nejtajnějších map z tajného archívu je v těch místech smrtící radioaktivní zóna, přes kterou se nedá dostat a dodneška je celý kus toho vesmíru označený jako ‚Země nikoho‘.“

„Hm, čichám čichám dobrodružství, mám totiž pro Ponga úkol,“ řekl Kapitán.

„Šéfe? Vy pro mě máte úkol?“

„Pongu mám.“

„Šéfe, jakéj?“

„Vymažeš z mapy celou civilizaci.“

„Šéfe? To ste vymyslel sám?“ rozzářila se Pongova očka.

„Ne, ty vole. To mi poradil tuleň.“